

Sygn. akt VI U 1082/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 marca 2015 r., znak:(...)

w sprawie: R. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, iż ubezpieczonemu R. K. przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,
- 3) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginalnie właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.03.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu R. K. prawa do przeliczenia emerytury powołując się na treść art.55 ustawy emerytalnej, argumentując, że przepis ten ma zastosowanie do ubezpieczonych, którzy z pierwszym wnioskiem o emeryturę wystąpili po 31.12.2008 r. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że ubezpieczony nabył prawo do emerytury od dnia (...) r.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji i obliczenie emerytury według zasad kapitałowych, powołując się na utrwalone orzecznictwo sądowe do art.55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, którego nie akceptuje organ rentowy interpretując cytowany przepis niekorzystnie dla ubezpieczonego. Ubezpieczony wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołania pozwany wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Decyzją z dnia 22.12.2004 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od (...) r. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach w obniżonym wieku. Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu, ponieważ ubezpieczony kontynuował zatrudnienie. Ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy z dniem(...)r. Decyzją z dnia 18.01.2005 r. pozwany podjął wypłatę emerytury ubezpieczonego od dnia 1.01.2005 r. Ubezpieczony kontynuował pracę od 21.01.2005 r. Wyliczenie wysokości emerytury nastąpiło na podstawie art.53 ust.3 i 4 ustawy emerytalnej.

okoliczności niesporne.

Ubezpieczony wnioskiem z dnia 3.03.2015r. poprosił o wyliczenie emerytury według zasad kapitałowych, powołując się na fakt kontynuowania zatrudnienia.

dowód : wnioski w aktach rentowych

Zgodnie z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Należy w tym miejscu przypomnieć, iż art. 26 przewiduje sposób wyliczenia emerytury według tak zwanych „nowych zasad” i w drodze wyjątku od art. 173 ust. 1, ten sposób obliczenia świadczenia może być stosowany- po spełnieniu warunków z art. 55 – także do osób urodzonych przed 1 stycznia 1948r.

Istota sporu w niniejszej sprawie nie dotyczy zatem samego prawa do emerytury, lecz możliwości zastosowania jednego z wariantów jej obliczenia dla osób, które urodziły się przed 1 stycznia 1949r. i spełniły warunki nabycia emerytury według „starych zasad”, a następnie wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008r. oraz kontynuowały ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 27. Osoby te mogą mieć obliczoną emeryturę według zasad przewidzianych w art. 26 ustawy emerytalnej, a jeśli tak obliczona emerytura będzie wyższa od emerytury obliczonej według „starych” zasad” będą one miały prawo do pobierania świadczenia w wyższej wysokości.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. (II UZP 4/13 OSNP 2013/21-22/257) Sąd ten wypowiedział pogląd, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

W uzasadnieniu tej uchwały wskazano, że "nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie emerytalnej, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonemu urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, "zrównuje" w pewnym sensie sytuacje tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób

urodzonych po 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy emerytalnej. Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy emerytalnej) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym”.

Późniejszy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12, publik. LEX nr 1341674 zawiera podobny i przekonujący kierunek wykładni przepisu art. 55 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym przepis ten umożliwia złożenie wniosku o obliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 marca 2014 r. (III AUa 1223/13 (LEX nr 1454446) Sąd ten, dzieląc poglądy Sądu Najwyższego stwierdził, że zawarta w art. 55 u.e.r.f.u.s. przesłanka kontynuowania ubezpieczenia do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym mogłaby zostać spełniona także w sytuacji gdyby wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, a po drugie z przepisu tego nie wynika, aby wniosek o emeryturę w powszechnym wieku musiał być pierwszym wnioskiem o świadczenie. Przepis art. 55 u.e.r.f.u.s. należy zatem rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Nie budzi wątpliwości, ani nie jest przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, że wnioskodawca spełniał warunki do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, otrzymał emeryturę, kontynuował ubezpieczenie po osiągnięciu tego wieku i wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., a zatem spełnia przesłanki do złożenia wniosku o obliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Przedstawione wyżej okoliczności faktyczne i argumenty natury prawnej uzasadniają – w ocenie Sądu Okręgowego – zmianę zaskarżonych decyzji i dlatego na podstawie art.477¹⁴§ 2 K.p.c. w związku z powołanymi przepisami prawa materialnego orzeczono reformatoryjnie jak w punkcie 1 wyroku.

Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy stwierdził też w pkt. 2 wyroku, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Stanowisko organu rentowego prezentowane w niniejszej sprawie opierało się na oczywiście błędnej ocenie jej stanu faktycznego i prawnego, co uzasadniało wydanie tego rodzaju rozstrzygnięcia.

O kosztach orzeczono w punkcie 3 wyroku zgodnie z art.98 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO Ewa Milczarek